

Загадкові світи старої обсерваторії (скорочено)

Олесь Ільченко

Олесь Ільченко

Загадкові світи старої обсерваторії

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПРИГОДИ У ҐЕЙМЛЕНДІ

Оленка і Влад – двоє дітей, які знайшли в старій обсерваторії дивовижне Крісло Переміщення. За його допомогою вони здійснили шість мандрівок до незнайомих світів. Діти опинялися поза Землею і поринали в незвичайні, часом небезпечні пригоди. І лише кмітливість, знання і витримка допомагали їм повертатися до свого рідного світу, де жили вони, їхні батьки, друзі і дивакуватий професор Філ.

Філ мав карликового динозаврика трицератопса, якого Влад і Оленка якось привезли йому з химерного світу під назвою Юкеамоа. Діти знали, що зараз професор працює над тим, як поліпшити роботу Крісла і Ручки Переміщення й досягти абсолютно точного переміщення людей саме в ті світи, які вони самі вибирають. Адже бувало, що Оленка і Влад пересувалися невідомо куди або ж не потрапляли додому, коли того бажали. А щоб робота просувалася швидше, Філ запросив до обсерваторії доброго знайомого з Мексики – вченого Міґеля. Цей науковець придумав ворп-двигун, завдяки якому люди можуть доволі швидко потрапити на інші планети, не витрачаючи часу на міжзор'яні перельоти. Або проникнути до паралельних світів, що й відбувалося в нашій обсерваторії.

Якось Влад і Оленка прийшли в обсерваторію. Міґель і Філ саме працювали. З'ясувалося, що Міґель чудово знає англійську мову. Відтак усі могли спілкуватися вільно. Міґель розповів про вдосконалений ворп-двигун з потужними магнітними полями, про зміни, внесені ним разом із професором у конструкцію Крісла. Відтепер подорожі до паралельних світів можна було точно планувати. Дітям хотілося здійснити подорож до світу, в якому можна просто гратися, відпочити від уроків і на хвилю забути про всі турботи. Міґель і Філ вирішили відправити дітей до Ґеймленду. Діти вмостилися в знайомому кріслі. Вони повернули ручку і опинилися в якомусь дуже дивному супермаркеті – величезному магазині іграшок та ігор. Проходи між нескінченними полицями нагадували вулиці. На цих вулицях стояли великі й малі автомобілі, екскаватори, пожежні машини, авто для перегонів, поліцейські фургони. Влад взяв футбольного м'яча й почав вести його широким проходом. Оленка тим часом перебирала ляльки. Влад копнув м'яча надто сильно, і той зник у темній смузі в стіні.

Влад підійшов ближче, там був вхід. З темряви, у яку він зайшов, почав проглядати краєвид. За Владом йшла Оленка. Раптом з краєвиду вихопилися два вершники. Це були справжнісінькі козаки!

Молодшого козака звали Петром, а старшого Данилом. Петро спитав дітей, чому вони шастають Диким Полем. Згодом Влад мусив проказати молитву "Отче наш", щоб довести козакам, що вони православної віри і не шпигуни короля. Потім козаки взяли дітей на коней і поїхали до фортеці.

Сонце вже почало заходити, коли діти побачили фортецю над рікою. Дорогою Петро розповів дітям, як важко було зводити це укріплення тут, на південній межі козацької держави, серед степів, якими прокочувалися хвилі завойовників. Козаки розвідали, що на фортецю скоро нападуть вороги, аби шлях углиб країни був відкритий і жодна фортеця з козаками не заважала навалі чужоземців. Усі ретельно готувалися до бою та можливої облоги. Діти наїлися з козаками справжнього козацького кулішу і повкладалися спати, адже ранок мав бути нелегким.

А зранку басурманська кіннота вже насувалася на фортецю. Оленка і Влад подавали козакам стріли. Та скоро козаки вже взялися за мушкети й пістолі. Оленка кинулась перев'язувати рану пораненому козаку. Тим часом кілька козаків, запримітивши ватажка ворожого загону, вистрелили в нього саморобною ракетою. Поки той збагнув, що відбувається, ракета вибухнула над його головою. Білий кінь рвонув з місця, несучи тіло незграбного вояки. Побачивши, що провідника вбито, кочівники втекли. Згодом Петро розповів дітям, що таку ракету з порохом майструє один їхній козарлюга, характерник і лікар Ааривон.

Козаки гасили пожежу, що влаштували вороги, але раптом кожен завмер. Влад і Оленка дивувалися, бо самі могли рухатися. Влад обійшов застиглого козака Петра з усіх боків. Діти вирішили зазирнути до козацької канцелярії, але там побачили у напівтемряві зелені літери: "GAME OVER". Вони ступили кілька кроків у напрямку зеленої стрілки, що наче запрошувала йти вперед. І знову опинилися в тому "магазині іграшок". Влад взяв з полицки ліхтарика з написом "Світить вічно", щоб подарувати професору. Діти хотіли додому і побачивши вказівник "Планетарій", рушили туди. Там вони побачили Крісло і повернулися додому.

МАНДРІВКА ПІД ДУЛОМ ПІСТОЛЕТА

Влад і Оленка опинилися біля професора Філа. Коли Влад дав йому ліхтарик, професор зойкнув і мало не зомлів. Оленка кинулася до нього, але професор сказав, що мріяв про такий. Тільки-но діти почали розповідати, як двері обсерваторії прочинилися й увійшов незнайомий чоловік. Він погрожував пістолетом і вимагав сховати його в якийсь світ, подалі від поліції. Виявляється, чоловік знав, що з обсерваторії можна кудись мандрувати. Він вистрелив у стелю, потім вдарив професора. Діти змушені були сідати в Крісло з бандитом і вирушати у мандрівку.

Вони опинилися на одноманітній сірій рівнині, що простягалася ген до обрію. Земля була суха. Жодного пагорба, кущика чи дерева. Влад пояснив, що не міг передбачити, куди вони потраплять. Незнайомець підганяв дітей, щоб привели його у

якесь місто. Діти йшли попереду, чоловік – за ними. Минав час. Довкола нічого не змінювалося. Та ж сама сіра рівнина з потрісканою землею простягалася до виднокола. Оленка відчула, що страшенно втомилася.

Раптом до них почала наближатися напівпрозора істота. Злочинець наказав дітям стояти і націлив пістолет на цей привид серед пустелі. Істота загалом нагадувала людину, але була неначе контуром – без обличчя, очей, рота. Вона сказала, що може вивести їх на шлях, що веде додому. Або до ще одного світу, гарнішого за цей. Але для того, щоб вийти за обрій подій, треба віддати шану Йому. Бандит був голодний і втомлений, тому погодився поклонитися. Істота повела мандрівників у якусь темну щілину. Усі якось неквапом просочилися під землю й опинилися в безкінечній залі, залитій тьмяним жовтим світлом. Високу стелю підтримували сотні стовпів. Далеко між стовпами Влад помітив якийсь рух. Це був Він. Бандит, Оленка і Влад вклонилися. Господар наблизився до людей, змахнув широкими рукавами свого одягу, схожого на халат. Світло впало на його обличчя. І тут стало видно, що, власне, ніякого обличчя немає! Є тільки щось схоже на гливіке тісто з одним-єдиним яскраво-червоним ротом. Вигляд цього підземного господаря був настільки гидотний, що діти несамохіть здригнулися. Господар запитав, як там життя на Землі. А потім сказав, що відпустить мандрівників, але треба йти через лабіринт. Влад чомусь згадав легенду про Мінотавра та Кносський лабіринт і йому стало лячно. Оленка теж чомусь зблідла.

Мандрівники рушили залом. Здавалося, що стовпам і залі не буде кінця. Та несподівано шлях перегородила стіна, верхній край якої губився десь у темряві. Посеред стіни були невисокі двері, оббиті залізом. Підземний господар відчинив їх і жестом запросив заходити. Тут починався лабіринт. Бандит сказав, що йому треба у нормальний світ, але не той, звідки прийшов. "А це вже від вас залежить – що ви зможете знайти! Кожному – своє! Ідіть! А я спостерігатиму за вами! Це має бути кумедно!" – сказала істота. Раптово бандит подався ближче до істоти й вистрілив з пістолета просто впритул. Підземний господар хитнувся, але замість упасти – голосно і страшно зареготав. Він буквально заштовхав ошелешених дітей і чоловіка до лабіринту. Двері з гукотом зачинилися.

Перед мандрівниками було кілька нешироких коридорів, що починалися просто від дверей. Вони ледь помітно знижувалися вдалині. Яким слід йти? На вигляд усі ходи були однаковими. Рушили вперед навмання. Дивним було те, що кожен крок озивався неначе уривком якоїсь дивної мелодії. Скільки часу Влад із Оленкою й незнайомцем ходили цими божевільними переходами й слухали монотонні звуки, які долинали звідусіль? Вони б не відповіли. Це було нестерпно. Іноді мандрівники здригалися, бо за рогом якогось повороту раптом щось гуркотіло й падало, неначе валилися камені. Влад позирав на пістолет бандита. Роздратований чоловік раптом з усієї сили копнув ногою стіну лабіринту. Несподівано стіна коридору неначе попливла вбік, а земля під ногами чоловіка почала сипатися, мов пісок. Ніхто не встиг отямитися, як бандит зі страшним криком провалився кудись у безодню. Діти приголомшено дивилися на розлам у землі. Оленка перелякалася і Влад довго заспокоював її. Зрештою, діти

вирішили йти далі іншим коридором. Відлуння їхніх кроків змінювалося: тепер його тони підвищувалися. Одного разу лабіринт аж здригнувся від поштовху.

Стеля коридору ставала вищою, він поширшав і видавався вже доволі просторим, як станція метро. Жовте світло теж змінювалося: воно стало більш яскравим, мало не білим. Нарешті Оленка і Влад побачили кінець проходу. Здивованим дітям відкрилися неозорі гірські ланцюги. Діти стояли на краю бездонної темної ущелини, яка відділяла кінець проходу від найближчого гірського пасма. Оленка зойкнула і відступила від краю безодні. В цей час за спинами дітей почувся неприємний скрегіт, неначе хтось зачиняв рипучу браму. Вони озирнулися й побачили, що вихід з лабіринту зчиняється камінною брилою. Діти кинулися назад, але було вже пізно. Вихід зник. Вони стояли на вузькому карнизі над прірвою.

Влад глянув униз. Голова його паморочилася від висоти. Несподівано десь унизу щось зблиснуло. Влад міг би присягнутися, що то була блискуча металева баня їхньої обсерваторії. Але цей міраж миттєво зник. Раптом карниз, на якому вони стояли, шалено захитався і обвалився. Діти, відчайдушно чіпляючись за сипке каміння, полетіли вниз. Вони трималися за щось руками. Раптом професор Філ крикнув, що несе драбину. Виявилося, що діти висять під банею своєї обсерваторії, вхопившись за край щілини для рури телескопа. Філ підставив драбину, й Оленка, а потім і Влад спустилися вниз.

Діти заспокоїлися й розповіли науковцеві про все, що з ними відбулося. Філ говорив, що була більша небезпека, ніж бандит, бо поблизу світу, до якого вони потрапили є надважке природне утворення – тріщина у єдиному просторочасі. Хто потрапляє в таку щілину виринає зовсім в іншому світі, часом навіть за тисячі світлових років від того місця! Це просто диво, що діти потрапили в обсерваторію. Їм пощастило.

Після такої пригоди професор вирішив розробити план охорони обсерваторії, щоб уникнути подібного.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ДИВА КРАЇНИ ХІСТОРІЇ

Якось Оленка запропонувала професору Філу дізнатися у інших мешканців паралельних світів, як вони охороняють свої обсерваторії. Діти були не проти здійснити мандрівку у якийсь гарний світ. Професор сказав, що є один світ, де живуть вигадані людиною істоти. Отже, він є безпечним, бо всі вони – породження уяви. Влад із Оленкою трохи розгубилися. Уявити світ неіснуючих істот, нехай навіть і героїв міфів стародавнього світу, було важко. А професор признався, що колись був на тих Парнасах і Олімпах... Діти мали відправитися у світ, де жили персонажі всім відомих легенд Давньої Греції.

Перед мандрівкою діти поїли. Влад запитав, як же зветься той чудернацький світ міфічних істот. "Хісторія", – сказав учений. Це слово грецькою мовою мало багато значень: розпитування, дослідження, розвідування, розповідь, історія як така і взагалі –

знання й наука. У мандрівку Філ дав дітям ліхтарик, що не гасне.

Діти зручно вместилися в Кріслі, Оленка повернула Ручку Переміщення... І за якусь мить крізь рожевий туман, який поволі зникав, вони побачили красиві гори, які поступово переходили в рівнину із соковитими луками і гаями. То був півострів, який омивало синє море. Влад і Оленка рушили з пагорба, на якому стояли, стежкою, що спускалася в долину.

Йдучи стежиною, вони не могли оминати чепурненьку хату, обсажену соняшниками й мальвами. Посеред моріжка перед хатою стояв ослінчик, на якому сидів сивий дідусь і грівся під сонцем. Дідусь сказав, що його звати Зевс! Оленка не могла повірити. Тоді дідусь перетворився на високого стрункого чоловіка міцної, атлетичної статури. На кучерявій голові в нього, тепер справді олімпійського бога, був оливковий вінок, а тіло вкривав золотий плащ. Зевс здійняв зливу і грім та блискавки.

Несподівано з хатинки вийшла лагідна бабуса. Це була Гера – дружина Зевса. Вона знала, що дітей цікавило, як вони охороняють від сторонніх священні ходи до інших світів. Зевс покликав Геракла, щоб той усе це пояснив. З легкої хмарки на поріжок перед хатою вийшов кремезний чоловік у потертій лев'ячій шкурі замість звичного одягу. Та тут Гера згадала, що Великий Прохід між світами захищає винахід майстра Дедала і його сина Ікара. Зевс викликав Дедала та Ікара. Невдовзі з хмаринки, що прилетіла до хати, вийшли два майстри. Ікар розповів про Чарівне Ліжко Переміщення у Великому Проході, яке охороняється Лабіринтом. На коні Пегасі Оленка і Влад полетіли до Лабіринту.

Дедал та Ікар вже чекали дітей перед великим пагорбом біля входу до якогось підземелля. Там і була заплутана низка ходів, глухих кутів, коридорів і кімнат, що звалася Лабіринтом. Плутані ходи не дозволяли стороннім дістатися Великого Проходу.

Майстри й діти рушили темними коридорами. Лише смолоскипи в руках Дедала та Ікара й ліхтарик Оленки освітлювали звивисті ходи Лабіринту. Просувалися доволі швидко, адже провідники добре знали Лабіринт. Минуло не так багато часу, коли мандрівники підземеллям зупинилися перед залізними дверима з двома рядами кнопок і літер на них. Ікар сказав, що секретний пароль: "Зевс". Оленка натиснула відповідні кнопки. Двері розчинилися. Всі увійшли до просторої зали. Посеред неї було узвишся зі щирого золота. Проте ніякого ліжка чи крісла, навіть стільчика ніде не було! Виявилося, що винахідник Дамаст на прізвисько Прокруст забрав Ліжко Переміщення на ремонт! Але діти знайшли місце, де воно стояло. Вони не встигли як слід лягти в заглибини й попрощатися з майстрами Лабіринту, коли якийсь вихор підкинув їх і поніс невідомо куди в рожевому тумані...

КОРАБЕЛЬ ЇЇ ВЕЛИЧНОСТІ

...За мить мандрівники невідомими світами шубовснули у воду. Вона була тепла й солонна. Діти легко змогли триматися на воді, а потім спробували потроху плисти. З води їх врятували моряки, які говорили англійською мовою. Оленка і Влад опинилися на кораблі, який звався "Вікторія". Дітей називали леді Олена і сер Влад, а капітан корабля звався Френсіс Лістер. Заступника капітана звали Джозеф Гарді.

Поки дітей вели перевдягатися у сухе, Влад подумав, що вони знову потрапили бозна куди. Діти одягли нове матроське вбрання, і Джозеф Гарді повів їх до капітана. Френсіс Лістер був високим худорлявим чоловіком з акуратною борідкою і вусами. Оленці дуже сподобалася його біла форма з вишитими золотими якорями і хвацький кашкет. Він розповів, що судно прямує на батьківщину, до порту Плімут...

Влад сказав капітану, що вони з України. Капітан задав, як його "Вікторія" заходила в Маріуполь. Чоловік був і в старовинному Львові, і в Києві. Його сиnam у їхній столиці страшенно сподобався Дизнейленд на Дніпрі – кращий за каліфорнійський, а також іще одне величезне місто розваг для дорослих і дітей серед парків у лівобережній частині міста. Влад здогадався, що їх закинуло в майбутнє.

Зараз судно знаходилося в Середземному морі. Діти дізналися, що вони прямують крізь Гібралтарську протоку в Атлантичний океан і, минаючи Біскайську затоку, пливтимуть до Великої Британії, в Плімут. Із Плімута чи Лондона вони могли б добратися в Україну за кілька хвилин.

Та біля острова Мальта судно чекала небезпека – пірати. Оленка говорила Владові, що, наскільки вона знає, на сучасній Мальті жодних піратів немає. Влад хотів швидше втекти від піратів, щоб добратися у Грінвіч, де була розташована славетна обсерваторія, з якої можна було добратися додому.

Завив сигнал тривоги. Здійнялася страшна метушня: капітан віддавав накази, матроси займали позиції біля бортів судна і якихось пристроїв на палубі, заступник капітана разом із кількома матросами кидав за борт, у море, металеві кулі завбільшки з людську голову. Як стало зрозуміло, пірати продовжують полювання на кораблі. Оленка і Влад із подивом дізналися: тутешні пірати зовсім не плавають на кораблях і не беруть інші судна на абордаж. Вони мають кілька потужних підводних човнів, субмарин. Пірати підкрадаються під водою до суден, топлять їх за допомогою торпед, не наражаючись на небезпеку бути потопленими. На щастя, "Вікторія" мала сканер далекої дії, який і попередив команду про наближення двох піратських субмарин. А кулі, які кидали з судна були перехоплювачами торпед. Щойно якась із торпед почала би рух від ворожого судна, як назустріч їй помчала б куля-перехоплювач.

Субмарини обійшли судно капітана Лістера з двох боків і одночасно випустили кожна по п'ять торпед. Кулі-захисниці помчали назустріч видовженим бойовим зарядам піратів. Після страшних вибухів знешкоджених торпед пірати, зрозумівши, що бажаної мети вони не досягли, зробили ще один залп – знову по п'ять торпед з кожного підводного човна. Але кулі корабля відбили і цей напад. Більше торпед у піратів не було, й вони почали розвертати свої човни. "Вікторія" випустила десять торпед, які знищили ворогів. На честь перемоги кок подав найкращий святковий пудинг.

Подальше плавання "Вікторії" і наших мандрівників було не надто тривалим, проте й не легким. В Атлантичному океані, поблизу Біскайської затоки, судно натрапило на страшний шторм. Лише залізна витримка і досвід капітана Френсіса Лістера допомогли вийти зі шторму.

Небезпечна мандрівка морем добігала кінця. Уже в порту Влад і Оленка довго

дякували Френсісу Лістеру, Джозефу Гарді, всьому екіпажу "Вікторії". Капітан дав дітям грошей на швидкісний поїзд до Лондона, але наші мандрівники дісталися Грінвічської обсерваторії.

У містечку-обсерваторії друзі зустріли школярів з учителькою, що прийшли на екскурсію, і приєдналися до них. Екскурсовод провів дітей у найстаріше приміщення обсерваторії. У Влада й Оленки тьохнуло серце: то була викапана їхня рідна обсерваторія. Біля Крісла Переміщення діти побачили професора Філа, що мирно куняв, сидючи на стільчику. Діти уважно поглянули на цього Філа і зрозуміли: попри разючу схожість, то все ж був не їхній професор. Виявилося, що ця планета – копія Землі, тільки з деякими змінами. Професор Філ Дуглас передав привіт своєму двійнику на іншій Землі і відправив дітей додому.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПРОРОЦТВО ТАТАСИ

За мить діти вже були в своїй обсерваторії. Вони здивувалися, бо в споглядальні була ціла купа народу. Над професором Філом, що лежав на підлозі й тяжко дихав, стояли Оленчин брат Марко і Влагова сестра Леся. Біля них на ослінчику сидів зовсім маленький хлопчик і гірко плакав. Хлопчик мав зелене волосся, що стояло на голові сторчма. Але вух у нього не було. І мав він три повіки, третя виходила з внутрішнього кутка ока до зовнішнього. Шкіра в малого була кольору густого жовто-коричневого меду.

Марко і Леся розповіли, що дуже хвилювалися, бо Оленки і Влада довго не було, а Філ перехвилювався і захворів. Слабким голосом Філ сказав, що у всьому винен він, бо не зміг зробити свій винахід досконалим і безпечним. Дивний хлопчик плакав, бо хотів додому. Влад здогадався, що малий прибув з якогось паралельного світу. Хлопчика звали Мео.

Поки Влад і Оленка розпитували хлопчика, Марко і Леся давали професорові смоктати якісь пігулки і напували чаєм. Обличчя Філа потроху ставало рожевим, природного кольору, і дихання його видавалося вже не таким уривчастим. Оленка не знала як діяти: чи втішати Мео, чи спочатку допомагати професорові.

Влад обняв малого й заспокоїв, пообіцявши, що неодмінно знайде його дім і батьків. Оленка ж почала уточнювати в маленького прибульця все, що тільки можливо, про його країну. Мео пригадав, що коли він із друзями бешкетував у споглядальні, то всівся на диванчик біля якоїсь штуки, що нагадувала коло чи штурвал корабля. А його приятель Афа повернув те коло. Оленка просила згадати, на скільки обертів той Афа повернув Ручку Переміщення. Хлопчик згадав, що на шість і три чверті обертів. Оленка і Влад мусили летіти з Мео, бо не могли покинути його. З професором лишилися Леся і Марко, які мали зустріти "швидку" для професора.

Професор ще сказав дітям, що сюди вже їдуть найкращі науковці світу, щоб поліпшити і убезпечити мандрівки до інших світів. Влад, Олена і Мео сіли в крісло.

Влад повернув Ручку Переміщення, і рожевий туман огорнув їх...

Споруда, посеред якої опинилися шукачі пригод, дуже нагадувала їхню земну обсерваторію, але була не старою і дуже охайною. Мео скрикнув, що він вдома. А з кутка споруди до дітей наближалось величезне волохате і смердюче чудовисько. Паща потвори була роззявлена, з неї крапала синя слина, виблискували гострі зуби. Біля боку потвори, йшла тендітна жінка, яка виявилася мамою Мео. Чудовисько було домашнім улюбленцем, якого звали Цьмок.

Оленка і Влад хотіли вже попрощатися й рушати додому, але Сита – мама Мео, раптом впала перед друзями на коліна. Вона сказала, що старе пророцтво говорило, що один приведе двох, і стануть вони над царями всіма, владарюватимуть над Татасою, і прийде вічний спокій і щастя. Сита урочисто запросила Оленку і Влада вийти з обсерваторії.

Коли Мео, Влад і Оленка вийшли на широкі круглі сходи незліченна кількість мешканців Татаси була уже тут. Величезне юрмище говорило, вигукувало, вимахувало синьо-зеленими прапорами. Дітей вітали усі. До них підійшов жрець Вао і хотів вручити стародавній символ влади, який нагадував засохлу почорнілу ковбасу. Владові з огидою довелося прийняти цей "символ влади". А численна охорона зі списками оточила дітей і показувала, куди йти, прокладаючи дорогу в натовпі. Діти не знали, що їм робити.

Влад із Оленкою, Вао, Сита, Мео і страшний Цьмок наближались до якогось екіпажу на колесах, що нагадував старі автомобілі на Землі, які й самі скидалися на карети. У довжелезний екіпаж були впряжені пухнасті тварини, схожі на земних кенгуру чи тушканчиків. Вао посадив Олену і Влада у дивний екіпаж.

Всі прибули до величезного рожевого плацу. Вао довго водив Оленку і Влада численними залами і кімнатами палацу, розповідаючи, де можна спати, де їсти, а де приймати прохачів, які відтепер будуть щодня приходити. Виходити з плацу мандрівникам було суворо заборонено. Адже їхнє священне життя, за словами Вао, тепер належить усім мешканцям Татаси. І його слід пильно берегти від несподіванок. Це дітям не сподобалося. Вони вирішили обстежити палац, раптом знайдуть щось корисне, що допоможе дістатися споглядальні й утекти...

Діти пішли перш за все в ту частину палацу, в яку Вао їх не водив під час своєї "екскурсії". Невдовзі вони дісталися великої темної кімнати, в якій були діжки, дитячі іграшки, поламані луки й стріли, сувої паперу, шматки старовинних мап, стоптане взуття і навіть місячний квиток на проїзд у трамваї на лютий 1997-го року! У кутку стояв чималий баняк із написом на білій етикетці: "Медичний спирт". "Це речі, які лишилися від різних прибульців до цього світу", – припустила Оленка. Влад знав, що спирт горить, тому вирішив завтра показати мешканцям Татаси чудо, збрехавши, що може підпалити воду.

Зранку діти покликали Вао. Оленка і Влад пояснили, що хочуть показати всім охочим велике диво, яке створять власноруч. Перед рожевим палацом зібрався величезний натовп. Вао виголосив коротку промову, і всі тубільці почали захоплено вітати Влада й Оленку. Влад виніс велику металеву каструлю. Показавши натовпу

прозорий спирт, Оленка заявила, що вони зараз підпалять цю воду, й вона горітиме. І вилила спирт до каструлі. Влад підніс вогонь до рідини в каструлі. Спирт спалахнув, і всі мешканці Татаси впали долі. Наляканий Вао теж розпростерся перед дітьми.

Влад наказав подати візок, на якому вони приїхали до палацу, і відвезти їх до місця, де вони з'явилися, аби показати ще одне диво. Незабаром діти були вже в обсерваторії. Вао чекав, поки слідом за ними прийдуть жителі Татаси. Проте Влад і Оленка не піддалися на вмовляння і швидко всілися в Крісло. Перш ніж покрутити Ручку, Оленка сказала Вао, щоб жителі Татаси шукали керівників серед себе.

У ПОШУКАХ ЕТЕЙЇ

Оленка і Влад повернулися у свою обсерваторію, але там була лиш Леся. Виявилося, що Марко і Філ поїхали до шпиталю. Філа слід було "поставити на ноги" перед конференцією науковців різних країн. Влад із Оленкою й Лесею вийшли з обсерваторії, зачинили двері і домовилися завтра відвідати професора в лікарні. Леся із братом попрощалися з Оленкою і пішли до свого будинку, що був неподалік.

Оленка бадьоро крокувала додому, де сподівалася все розповісти батькам. Тим паче, Філ сам розповів Маркові й Лесі про незвичайні мандрівки світами. Але щось змусило Оленку озирнутися. Дівчинка немов відчула чийсь погляд. За нею йшов той самий "Чорний Плащ", який вперше й показав Оленці з Владом обсерваторію, розповів про мандрівки іншими вимірами, поза нашою Землею. Це був дорослий Влад, який опинився у своєму минулому і зустрівся сам із собою, чоловік із хлопчиком. "Чорний Плащ" сказав Оленці, що перед нею просто його віртуальний образ, а він сам зараз далеко в майбутньому. Оленка доторкнулася Влада, і її рука без перешкод пройшла крізь одяг. Влад попередив дівчину, що Філу загрожує смерть через хворобу. І врятувати його може лише одна-єдина рослина, точніше, відвар із неї. Але росте вона в одному з паралельних світів. Оленка сказала, що може вирушити туди з "теперішнім" Владом. "Чорний Плащ" попередив, що під час цієї мандрівки Влад може загинути, бо то страшний світ. Дорослий Влад порадив Оленці залишитися тут, навіть коли професор попросить дістати диво-рослину. Оленка обурилася і сказала, що він, дорослий, зараз живий, отже тоді нічого не сталося. Влад пояснив, що вижив тоді завдяки їй, а якщо щиро – завдяки її любові. "Коли ми стали дорослими, то одружилися", – усміхнувся Влад. Виявилося, що з того небезпечного світу Оленка привезла Влада на Землю вже мертвого. Але все змінюється, минуле не повторюється буквально. Оленка вирішила дістати рослину, щоб Філ не помер. "Чорний Плащ" сказав, що у майбутній мандрівці Влада треба буде зупинити, коли він почне поводитися аж надто дивно.

Наступного дня Влад і Оленка вже зранку були в лікарні. Філове самопочуття різко погіршилося. Лікар передав Владові й Оленці плутані слова професора про якийсь паралельний світ, про відвар з якоїсь "етейї".

Оленка сказала Владу, що здогадалася про значення слів професора – то цілющі ліки з паралельного світу. Влад поміркував і погодився, що, мабуть, Філ мав на увазі саме це. Проте назва іншого світу лишилася невідомою. За допомогою записів Філа і

дзвінка до Мігеля діти дізналися, що переміститися треба у світ, що називається Павор.

І от вони вже там, у напівзруйнованій обсерваторії. Діти вийшли просто через пролам у стіні й побачили, що вони на високому пагорбі. З нього вони пішли у густий червонясто-фіолетовий ліс. Де шукати рослину етейю? І яка вона, зрештою? Йти було досить важко: в лісі панувала задуха, вогкість і спека. Вони йшли довго, так що вже втратили відчуття часу. День тривав і тривав, неначе місцеве світило, якого, щоправда, не було видно на небі, й не рухалося до обрію.

Але ось дорога різко звернула ліворуч, ліс порідшав, і вдалині Влад з Оленкою побачили велике місто. У цьому місті на кожному кроці були якісь крамнички, великі магазини, багатоповерхові супермаркети. Ніхто з мешканців не звертав жодної уваги на Влада й Оленку. І це не дивно: такої різноманітності живих істот годі було й уявити. Істоти мали дивний вигляд: двоногі довготелесі антропоїди, стоокі драглисті "слимаки"; літали схожі на австралійських коал великі "ведмеді"; підстрибували на кількох десятках лапок сині "огірки".

Втомлені діти сіли в затінку, бо спека стояла неймовірна. Навпроти дітей зупинилася якась велика жовта "медуза", чи радше щось схоже на гриб. Вона чи воно постійно змінювало форму тіла, то розтікаючись, то нову набираючи округлих обрисів. Раптом без жодного зовнішнього звуку Влад і Оленка почули в головах голос, який промовляв справжнісінькою людською мовою. "Медуза" говорила, що знає про пошуки дітей рослини, що називається етейя. І вона у неї є. Діти пішли з Ейною (так вона назвалася) у напівтемне приміщення крамниці. На них уже чекала істота, схожа на пухнастого білого скорпіона. Платою за рослину мала бути кров, яку хотів дати Влад. У цьому дивному приміщенні настрої у дітей враз поліпшився. Вони не знали чому почали усміхатися і навіть сміятися. Влад, посміюючись, подав руку "скорпіонові", а той, наче лікар, проколов палець Влада своїм гострим кігтем. "Скорпіон" потроху цідив кров до скляночки. А хлопець продовжував сміятися.

Ейна дала Оленці пляшечку із зеленою рідиною. Раптом Влад сказав, що хоче залишитися тут, бо йому подобається ця аптека і цей світ. Оленка перелякалася і силоміць виштовхала хлопця на вулицю. За ними вийшли й "медуза" зі "скорпіоном". Їхній вигляд свідчив, що відпускати Влада вони не збираються. А той тим часом знову зареготав не знати чому.

Несподівано біля аптеки опустився крилатий ведмідь, чи, власне, істота, схожа на ведмедя. Він сказав, що йому потрібна заправка. "Медуза" і "скорпіон" заметушилися й винесли йому краплину крові на ложечці. "Ведмідь" жадібно лизнув червону цятку й розправив крила. Оленка вмить збагнула, що слід робити. Вона сказала "ведмедеві", що дасть йому ще крові, якщо він занесе її і хлопця через ліс до кам'яної споруди, до обсерваторії. І поки Ейна зі "скорпіоном" отямилися, вона потягла Влада на спину "ведмедя", а той стрімко здійнявся в повітря.

Влад помалу проходив до тьми, він уже сам міцно тримався за шерсть їхнього "повітряного судна". Невдовзі діти були вже біля напівзруйнованої старої споглядальні. Діти просто впали до Крісла Переміщення. Влад швидко крутонув Ручку... Останнє, що

діти чули на Паворі, було ревіння обманутого "ведмедя".

...Удома, на Землі, мандрівників світами обіймали Марко, Леся, батьки, Мігель... Загалом, усе відбулося так, як і хотіли Оленка та Влад. Вони дали трохи зілля професорові Філу, й тому стало краще просто миттєво. Випити трохи зілля довелося й самому Владові. По-перше, різкі зміни настрою і раптові напади недоречного сміху траплялися з ним і після повернення. А по-друге, на цьому наполягла Оленка. І в усіх склалося враження, начебто вона щось знала, проте берегла таємницю...

Усі почали готувати обсерваторію до приїзду численних науковців з усього світу. Адже було зрозуміло, що споглядальня ще не розкрила всіх своїх секретів, можливостей і знань...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу